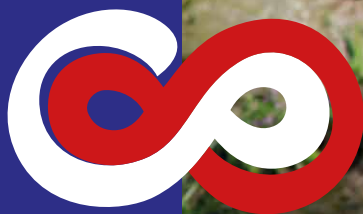

Kajuit Nieuws

Pasen
2019

Spreekbuis van Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100
jaargang 60 - nummer 2

**OUDE
ZIJDS
100**

Herinneringen

Colofon

KajuitNieuws - jaargang 60, nummer 2, Pasen 2019

Mensen uit alle hoeken van de samenleving vormen samen Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100. In de binnenstad van Amsterdam en daarbuiten willen wij in leven en werken het evangelie van Jezus Christus present stellen. Oudezijds 100 biedt concreet hulp door inloop, maatschappelijke opvang, begeleid wonen, medisch maatschappelijk werk en medische zorg voor onverzekerden. De woongemeenschap functioneert hierin als groot gezin en oefenschool, die de hulpverlening ondersteunt. Van meet af aan is de gemeenschap een plek waar christenen met verschillende achtergronden hun dagelijks leven delen. Als werkplaats voor oecumene zoeken we wat ons samenbindt. Gemeente Spe Gaudentes vormt de kern van het grotere geheel van Oudezijds 100 en draagt verantwoordelijkheid voor het reilen en zeilen van de gemeenschap.

Abonnement & informatie

Een abonnement op KajuitNieuws kan ieder moment ingaan. Neem contact met ons op en u krijgt KajuitNieuws thuisgestuurd. De richtprijs is €10,-.

Wilt u meer weten over onze gemeenschap? Neem een kijkje op onze website www.oudezijds100.nl of neem contact met ons op (zie achterzijde). We sturen u graag informatie toe.

Acceptgiro

U kunt ons helpen door voor ons te bidden, ons werk financieel te ondersteunen of als vrijwilliger met ons mee te werken in Amsterdam of Maria ter Claesze (Friesland). Met de bijgevoegde acceptgiro kunt u

- giften overmaken voor het KajuitNieuws-abonnement
- giften overmaken ten bate van ons werk

Productie

Dit nummer van KajuitNieuws werd opgemaakt en gedrukt bij Print2Pack te Vorden. Redactie en logistiek: zr Lyke Florentinus-Boiten sg, br Rik Florentinus sg, Erik Hendrix, Merel Knipping, Petra Rozendaal. Foto omslag: Linda Hoogland.

Inhoudsopgave

Vriendenbrief	3
Welkom	5
Afscheid Sr Georgine	6
Column Kruispost	11
Kroniek	13

Vriendenbrief

Herinneringen

Amsterdam, maart 2019

Aan allen verbonden met Gemeenschap Oudezijds 100,

De rode draad van dit Kajuit-nieuws is ‘herinnering’.

Een In memoriam, een plakboek, een fotoalbum, een reunie, of een ritje door de buurt waarin je bent opgegroeid ... : als oude vrienden schudden ze onze herinneringen wakker en maken emoties in ons los. Het verleden is een caleidoscoop van beloften, fouten, overwinningen, illusies, mislukkingen... Soms vergeten we liever herinneringen die te pijnlijk zijn.

Meestal verdwijnen herinneringen aan vervellende gebeurtenissen geleidelijk aan in ons onderbewustzijn. Maar er zijn dingen die niet vergeten mógen worden: fouten moeten niet opnieuw gemaakt worden, gedane beloften moeten worden ingelost en de herinnering aan speciale gebeurtenissen kan ons bemoedigen en aanzetten tot actie. Ieders persoonlijke geschiedenis vormt mede zijn of haar persoonlijkheid. Het verleden en hoe je daarmee omgaat is bepalend voor de karaktervorming; Een evenwichtige integratie van de geschiedenis, ondersteunt de hoopvolle beweging naar toekomst.

Het belang van de eigen geschiedenis komt ook in de bedrijfskunde naar voren.

In de reclame zie je hoe bedrijven gebruik maken van hun voorgeschiedenis om hun authenticiteit te benadrukken: Bierbrouwer Grolsch heeft dit heel goed begrepen door in reclames keer op keer te hameren op vakmanschap en de rijke historie onder de slogan ‘400 jaar karakter’.

Een bedrijf als Albert Heijn heeft een eigen stichting die staat voor de conservering en het toegankelijk maken van het rijke verleden.

Op websites, zoals die van Zeeman textielsuipers, zijn steeds vaker tijd balken te vinden met de geschiedenis van het bedrijf.

Door middel van een bedrijfsgeschiedenis kan het bedrijf de persoonlijke band smeden met de werknemers. Die zullen zich meer thuis voelen met het bedrijf, productiever zijn en zich loyaler opstellen. Als het verhaal van het bedrijf aanspreekt, vertelt het zich door.

Het is van belang om steeds weer terug te blikken op waar je vandaan komt, wat de doelstelling en visie is om authenticiteit, stabiliteit en betrouwbaarheid te waarborgen.

Ook de Bijbel draagt ons regelmatig op te herinneren. Zo staat er in het boek Deuteronomium 32:7: “Breng de vroegere dagen in herinnering, begrijp de jaren van de vorige generaties. Vraag je vader, hij zal je vertellen, vraag het je oudsten en zij zullen het je zeggen”.

Het boek Deuteronomium is geschreven als een verdrag tussen een koning en zijn onderdanen, het verbond tussen God en zijn volk.

Op de oostoever van de Jordaan, met zicht op het beloofde land, bereidt Mozes het volk voor op een nieuwe toekomst. Hij draagt het volk Israël op, Gods grote daden indachtig te zijn, zich te herinneren wie God voor hen geweest is en wat Hij voor hen gedaan heeft. Naast deze herinneringen onderricht Mozes het volk opnieuw in de wet.

Het onderricht van Mozes is duidelijk: met alles wat God voor zijn volk al gedaan heeft, kan Israël hoop en vertrouwen hebben, wáár zij ook heen zal gaan; Wat God verwacht is dat zij zullen luisteren en gehoorzamen en Hem lief zullen hebben met heel hun hart. Als deze lessen ter harte genomen worden, zal het volk voorbereid zijn om het beloofde land in bezit te nemen.

Ook in het Nieuwe Testament roept Christus ons op om te herinneren. Tijdens het Pesachmaal nam Hij het brood, sprak het dankgebed uit, brak het brood, deelde het uit en zei: "Dit is mijn lichaam dat voor jullie gegeven wordt. Doe dit, telkens opnieuw, om mij te gedenken" (Lucas 22:19). Zoals het volk Israël uit de slavernij van Egypte werd bevrijd en door de woestijn naar het land van belofte werd geleid; uit het duister naar het licht, van dood naar nieuw leven, mogen ook wij steeds weer dat zelfde bevrijdende gegeven vieren, met Pasen en alle dag.

Met die (heils)geschiedenis kunnen wij, door weer en wind, op weg gaan naar morgen, vertrouwend op God die nooit zijn belofte zal verbreken. De belofte van zijn genade ongeacht onze fouten in onze eigen geschiedenis.

Ik wens jullie allen een zalig Pasen,

Br Rik Florentinus
prior Communiteit Spe Gaudentes

Br. Rik Florentinus, sg.
Prior.

Rare kwasten

De refter is één van de belangrijkste ruimtes van Oudezijds 100. Dit is waar de gemeenschap kookt, eet en samenkomt. Met al die activiteiten komt echter ook een hoop onderhoud kijken en de muren hebben dan ook hard een likje verf nodig.

Enthousiast ging de gemeenschap daar vorige week mee van start. Helaas kwamen wij er toen al snel achter dat wij een ernstig gebrek aan materialen hebben - waaronder kwasten - en vingerverven leverde toch niet het gewenste resultaat op! Wij schatten de kosten ongeveer op €120,-. Willen jullie ons helpen bij het financieren van de opknapbeurt? Ieder bedrag is welkom!

Wilt u hieraan bijdragen of de activiteiten van Oudezijds 100 op een andere manier steunen? Kijk dan op www.oudezijds100.nl/steunons of de facebookpagina van Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100, waar we u op de hoogte houden van lopende en toekomstige projecten. Om het u gemakkelijk te maken, kunt u ook direct via onze website doneren!

Mededelingen

Welkom

De gemeenschap heeft de afgelopen tijd de volgende nieuwe bewoners mogen verwelkomen: Dinar, Leendert B, Anne S, Anne W, Marcella, Annelize, Anne Ruth, Carmen, Shingi, Ruby.

Daarnaast zijn bij ons komen werken: Paul en Erik (op kantoor) en Iris N en Anna (bij de Kruispost).

Vieren

Rafaël, het zoontje van Bram en Annalyne werd gedoopt in de Anglicaanse kerk van Amersfoort. Naomi, dochter van Jan Henk en Willemijn, werd gedoopt in de Oude Kerk. Emma en Systse hebben zich verloofd.

Meeleven

Receptioniste Joke, moeder van Michele, is overleden. Een aantal mensen van de gemeenschap kon de uitvaart bijwonen.

Attentie

Wij zijn onlangs tot de conclusie gekomen dat ons relatiebestand nodig moet worden bijgewerkt. Om alles weer op orde te krijgen zullen wij binnenkort telefonisch contact met u opnemen. Wij zullen u dan ook vragen of u liever de digitale nieuwsbrief ontvangt of het Kajuit Nieuws of allebei.

Afscheid Sr Georgine

Weerloos lig ik in Uw handen
Kan men ergens beter landen
Dan waar alle tegenweer
Rust in handen van de Heer
- H. Boiten

Citaat op de overlijdenskaart van sr Georgine Boiten du Rieu (1930-2019), zo toepasselijk voor een leven gekenmerkt door moed, volharding en overgave dwars door alle storm en tegewind.

Met het overlijden van sr Georgine neemt de gemeenschap en de bredere gemeenschap daaromheen, afscheid van een van haar stichters, onvermoeibare inspirator en aanjager.

Dit Kajuit Nieuws blikt terug op het leven van een vrouw die met haar zending zoveel levens heeft geraakt.

Roeping

Het begon allemaal op de Edense heide, toen de twaalfjarige Georgine een stem hoorde die tegen haar zei: “De aarde waarop je staat is heilige grond”. Al snel bleek dat de opdracht van boven niet was verspild aan het jonge meisje. Georgine interpreteerde het als een zending en ze ging dan ook naar het gymnasium om later theologie te studeren in Leiden. Het was hier dat ze haar toekomstige echtgenoot, Rolf Boiten, leerde kennen.

Na hun studie vertrok het jonge echtpaar vol van idealen voor een stage naar Aubervilliers, een arbeidersbuurt in Parijs, om daar in navolging van de “*prêtres ouvriers*” de handen uit de mouwen te steken: als herder leven en werken met en onder de mensen. Het was deze ervaring die hen inspireerde

om in Nederland, in een kraakpand aan de Oudezijds Achterburgwal 100, eveneens vorm te geven aan dit herderschap. Aan ambitie was dus zeker geen gebrek voor deze jonge hemelbestormers, maar wie veel wil bereiken moet ook op veel tegenslagen rekenen.

De buurt was arm en desolaat na de oorlog, in (bijna) niets te vergelijken met het toeristische attractiepark dat de Wallen vandaag de dag is. In die financiële armoede deelde ook de nieuwe gemeenschap: geen geld om het pand, aan alle kanten lek, te restaureren en nauwelijks genoeg om van te leven, en toch genoeg om te delen: genoeg om in en met de buurt gemeenschap te zijn.

Idealisme

Zowel in persoonlijke gesprekken als op haar uitvaart wordt sr Georgine beschreven als een gedreven en ondernemende vrouw met een zeer sterk gevoel voor rechtvaardigheid. De tweede wereldoorlog had een diepe indruk gemaakt op de jonge Georgine die machteloos moest toekijken hoe een hele groep joden uit haar dorp werd afgevoerd door een handjevol Duitse soldaten. Zo klein als zij was nam ze op bescheiden wijze deel aan het verzet door illegale krantjes rond te brengen in de kindervagen van haar broertje. Uiteraard zonder toestemming van haar ouders te vragen. Met hetzelfde gemak nam zij direct na de bevrijding een klasgenootje mee naar huis, de dochter van een NSB'er. Daarmee

voorkwam Georgine dat het meisje in het concentratiekamp hoefde te blijven, zoals alle andere kinderen van NSB gezinnen.

Eén van sr Georgines favoriete citaten was: *"Point n'est besoin d'espérer pour entreprendre ni de réussir pour persévérer"* (Willem van Oranje). Anders gezegd: Het gaat er niet om dat je wint, maar dat je vecht voor het goede en dat volhoudt.' Dat strijdlustige en sterke rechtvaardigheidsgevoel droeg sr Georgine de rest van haar leven met zich mee, van Culemborg tot Aubervilliers tot Amsterdam.

"Vechten voor het goede" omvatte voor sr Georgine het hele menselijke bestaan: Opkomen voor de zwakke, de onaanzien-

lijke, voor hen die geen stem krijgen, dwars door alle maatschappelijke, menselijke en politieke barrières en tegenstanden heen, onvermoeibaar;

Met net zo veel toewijding echter, droeg ze ook zorg voor afgestane dieren die naar haar werden toegebracht: een gevonden konijn uit de Hema, twee schapen van de buurman uit de steeg, een achtergelaten hondje... Haar liefde en zorg voor dieren ging zo ver dat haar kinderen gekscherend zeiden: je moet of “mevrouw Boiten” roepen of kip zijn, om aandacht van mama te krijgen.

Ver haar tijd vooruit vocht zij voor een beter milieubeheer: minder water verspilling en fosfaat vrije schoonmaakmiddelen in de gemeenschap (driehoek groene zeep voor de afwas: zeker niet tot iedere afwassers grote genot!)

Geen onderwerp van het leven viel buiten haar roeping: de heilheid van het leven in het algemeen en in de Kerk in het bijzonder, niet uit hoogmoed of redderssyndroom maar vanuit de overtuiging dat in dit streven naar heilheid, naar inclusie, Christus zichtbaar wordt.

Sacerdos in aeternum

Maakte haar dat tot een makkelijk mens? Nee zeker niet, ze had een sterke overtuiging, strenge verwachtingen naar zichzelf maar ook naar haar dierbaren (die kring was vele malen groter dan haar gezin), nam geen genoegen met het middelmatige als er meer in zat, had een sterke analytische geest, had leren en ontwikkelen hoog in het vaandel en had boven al onwaarschijnlijke mensenkennis. Ook dit laatste, niet altijd tot een ieders genoegen, want zij aarzelde niet

datgene te spiegelen wat de ander (nog) niet wilde horen over zichzelf. Anders dan bij de meeste mensen, zei haar kritische blik echter helemaal niets over haar acceptatie of waardering van die ander. Gevleugelde woorden voor haar wanneer iemand zich beklagde over de ongemakken van een ander “*ach Menschlich al zu Menschlich!*”

Visionair

In gesprek met br Rik

Wat betekent het overlijden van sr Georgine voor de gemeenschap en verdere gemeenschap? ‘Een groot verlies’ zegt br. Rik zonder enige aarzeling. ‘Het charisma van de grondleggers heeft de gemeenschap gemaakt,’ gaat hij verder, ‘dat is de reden waarom we hier al meer dan zestig jaar zijn. Het is heel makkelijk om, zeker na de crisis van afgelopen zomer, ogenschijnlijk hetzelfde, maar feitelijk iets heel anders te beginnen.’ Volgens br. Rik is het belangrijk de ontstaansgeschiedenis van de gemeenschap en haar traditie goed te bestuderen om richting te geven aan de toekomst. ‘Daarom is het echt een ontzettend groot gemis dat sr Georgine er nu niet meer is. We kunnen niet meer met haar in dialoog over alle ontwikkelingen. “Wat hebben jullie nou bedoeld?” die vraag hebben we haar de afgelopen dertig jaar wel duizend keer gesteld en elke keer ontdekte ik weer iets nieuws.’ Hoe zou br Rik dat charisma van de stichters in één woord samenvatten? ‘Visionair’ zegt hij.

Hij vertelt dat fr Rolf en sr Georgine abonnees waren van wel vier kranten van verschillende politieke kleur. ‘Ze hielden de actualiteiten heel goed in de gaten,’ gaat hij verder, ‘in veel opzichten waren en zijn zij voorlopers gebleken. Bijvoorbeeld met

het kopen en opknappen van huizen hier op de Wallen, het oprichten van de eerste integratieschool voor Noord-Afrikaanse kinderen in Nederland (de Bouschräschool) maar ook waar het ging om verslavingszorg of de aidsproblematiek. Al die dingen werden hier op Oudezijds 100 voor het eerst gedaan. Ook in kerkelijk opzicht was sr Georgine altijd bezig met “de kerk van morgen”, onder meer door het oecumene. sr Georgine en fr Rolf hebben hier op 100 en later op Maria ter Claesze een plek ontwikkeld waar, met behoud van eigen identiteit, geoefend kan worden met samen kerk zijn.

Wanneer je met de gemeentesleden over fr Rolf en sr Georgine praat, wordt het beeld van twee pioniers geschetst, burgers van het koninkrijk Gods die niet bang zijn om onbekende landen te verkennen en de marges in te gaan, of zoals een lokaal krantje kopte “Dit huis op de wallen, een toevlucht voor

allen” ongeacht afkomst, geloof, nationaliteit, et cetera. Denkt br Rik dat Oudezijds die visie kan vasthouden in de toekomst? ‘Oudezijds 100 is een uiting van de gemeenschap, net zoals de Kruispost of Maria ter Claesze ... of wij dat kunnen behouden, daar kunnen wij alleen maar voor bidden, want de gemeenschap is volgens mij iets door God gegeven. Eigenlijk is wat wij hier doen gewoon feitelijk onmogelijk. Oecumenisch, communautair, gehuwd en ongehuwd, diaconie, vrijwilligerswerk ... tot nu toe is dat vaak gelukt en dan denk ik: als zoiets onmogelijks, maar toch waardevol voor de buurt, de kerk en het individu al zoveel jaren blijft bestaan en betekenis heeft, dan kan dat alleen maar door de zegen van God. fr Rolf en sr Georgine konden dat dankzij God en ik hoop dat wij diezelfde zegen krijgen. Alleen dan kan dat charisma blijven bestaan. Als het alleen maar uit mezelf moet komen bak ik er niets van.’

Column Kruispost

Met een lachend gezicht, waar de spanning duidelijk van af valt te lezen, zwaait ze naar me vanuit de wachtkamer. Ze gebaart me of ik even naar de deur wil komen. Ik fluister de receptioniste in dat de volgende afspraak waarschijnlijk even moet wachten en loop naar de deur van de wachtkamer. “Mag ik zo even bij jou?” Ik leg haar, voor de zoveelste keer, uit dat ze echt een afspraak moet maken en dat ze niet steeds gewoon langs kan komen. Mijn agenda staat helemaal volgepland voor deze ochtend en ik loop al achter. Toch laat ik haar even meelopen naar de spreekkamer. “Ik heb echt maar vijf minuutjes hoor” waarschuw ik haar. Tegelijkertijd weet ik dat het zeker 15 minuten of meer gaan worden en ik verwijt mezelf dat ik niet consequent genoeg ben.

In de spreekkamer vraagt ze eerst hoe het met mij is, en met mijn kinderen. Misschien is het wat plichtmatig maar toch vind ik dit een mooie

eigenschap van oosterse culturen. Al zijn je eigen problemen levensgroot, toch eerst een beetje interesse tonen in de ander. Ik probeer me een beetje aan te passen aan die oosterse cultuur en zeg dat het echt goed gaat thuis. In gedachten zie ik twee schreeuwende kinderen, een berg wasgoed, een stapel post en een onafgewerkte to-do list voor me, maar enfin, in verhouding tot de problemen die deze vrouw met zich meestorst gaat het bij mij thuis echt wel goed.

Dan steekt ze van wal. Ze is zo bang, ze moet de hele dag huilen en kan nauwelijks eten. Vorige week heeft ze haar verhaal gedaan in de rechtbank en nu moet ze de beslissing van de rechter afwachten. Mag ze hier blijven of moet ze, per direct, het land verlaten en terug naar Marokko? Dat laatste zou ze vreselijk vinden, en ik met haar. Ze is al meer dan 30 jaar in Nederland. Haar ouders hebben haar als tiener meegenomen naar Nederland. Een aantal jaren later zijn ze met het hele gezin op vakantie gegaan naar Marokko. Daar werd ze uitgehuwelijkt. De familie ging weer

terug naar Nederland maar zij moest achterblijven bij een man die ze niet eens kende. Op het moment dat haar familie terug is gegaan is zij door de man opgesloten in een ruimte waar zij in zeven jaren maar een paar keer uit is gekomen. De man bracht haar iedere dag een beetje eten en drinken om haar stelselmatig te kunnen mishandelen en misbruiken.

Tot op een dag haar moeder langs kwam. Moeder was ernstig ziek en wilde haar dochter nog een keer zien en daarna ook sterven in haar geboorteland Marokko. Op het moment dat haar moeder kwam heeft zij haar alles verteld en moeder heeft een nauwkeurig plan voor haar bedacht om te vluchten. Kort daarna is moeder gestorven. Ze mocht niet mee om haar moeder te begraven. Toch heeft ze een prachtige erfenis gekregen van haar moeder, ze is namelijk ontkomen aan haar vreselijke echtgenoot en terug naar Nederland gekomen.

Nu is ze al 30 jaar hier, veilig en ver weg van die vreselijke herinnering maar zonder verblijfsvergunning. En eigenlijk heeft ze niemand die voor haar zorgen kan of wil. Ik kan me voorstellen dat ze bang is, met een verblijfsvergunning is ze 'veilig' en kan ze een, min of meer, rustige oude dag tegemoet zien. Met een negatieve beslissing

zal ze terug moeten naar een land waar ze geen familie meer heeft en alleen maar slechte herinneringen. Een ware nachtmerrie. Maar zo ver is het niet. Ik beloof haar om te bidden voor een positief besluit. Wat kan ik anders ...

Petra Rozendaal
Maatschappelijk werkster Kruispost

Kroniek

In de kapel

Na Londen, Washington en New York komt deze internationale kunstexpositie nu ook naar Amsterdam. Een pelgrimage door het centrum van de stad voert langs veertien kunstwerken van toonaangevende kunstenaars. Voortbordurend op de kruiswegtraditie stellen de kunstwerken indringend universele thema's als passie, compassie en gerechtigheid aan de orde. Met rondleidingen, publiekslezingen en concerten. In Amsterdam, van 6 maart t/m 22 april.

Kyrie eleison – Heer ontferm u – is een bede die al tweeduizend jaar in de christelijke traditie wordt gebruikt. In de kerk van Eenrum stond Anjet van Linge zes woensdagen te werken op de plek van het oude hoofdaltaar. In stilte, alleen. Op een plek waar eeuwenlang om Gods ontferming is gevraagd. Maar, vraagt zij zich af, is er in de huidige snelle tijd, waarin oordelen en meningen zo gauw gevormd en gegeven worden, nog plaats voor ontferming? Wie vragen wij om ontferming? Kunnen wij het geven? Kan het ook opraken? En dan? Tijdens het hakken van het woord 'eleison' in de harde steen – veertienmaal, met hamer en beitel, slag voor slag, letter voor letter – bleken de vragen rauw, echt en pijnlijk. Nu is dit werk de twaalfde statie. Jezus sterft. Hoeveel ontferming vroeg dat?

In de Allemanskapel van Oudezijds 100 is de gebeitelde steen naast de doopvont geplaatst. De kapel is een plaats van rust die uitnodigt tot overdenking. Er staan kaarsen en u kunt zelf een kaarsje branden. De doopvont wordt gevoed door een denkbeeldige rivier de Jordaan. Dankzij Gods ontferming kunnen wij door de diepte gaan en schoon en herboren opstaan aan de overkant. Twee aquarellen van Paul van Dongen achter de buitenvensters van de kapel zoomen in op de emoties op het gezicht van de gekruisigde Christus.

Vanuit Maria ter Claesze

Twee verhalen

De bij mijn generatie zeer populaire Charles Trenet, lanceerde ooit een chanson onder de titel “Où irons nous dimanche prochain?” oftewel de vraag: “waar gaan wij volgende zondag naartoe?”

Als je de tekst van Trenet goed beluistert is het eigenlijk een triest liedje. De twee geliefden waar het over gaat hadden de gewoonte zondags samen op stap te gaan; maar nu dreigen er wolken aan de hemel. Twijfel knaagt. Redden wij het wel samen? Modern gezegd: is onze relatie wel “duurzaam” of dreigt alleen het einde in een “eenzaam avontuur”?

Misschien zou je het liedje van Trenet ook kunnen toepassen op de hoofdfiguren uit de Paasverhalen. Ook zij: mensen onderweg, mensen in vertwijfeling; de weg naar de gehoopte toekomst is voor hen al afgesloten. De relatie, het visioen, dat voor hen zo kostbaar was, is op Goede Vrijdag afgebroken door een kruis. Eén van de Emmaüsgangers vat de teleurstelling samen in de woorden: “... en wij dachten nog wel ...”

Ook wij leven in een wereld van verbroken en teleurgestelde hoop. Volgens de statistiek zeggen veel mensen dat zij uitgepraat zijn over alles wat met geloof te maken heeft. Uitgepraat met de Ander en dan ook vaak (juist daardoor?) “klaar” met elkaar. “Où iron nous?” Waar gaan we naartoe?

Trenet geeft in zijn liedje de moed echter nog niet op. De toekomst is geen noodlot dat over ons komt, wij staan zelf telkens weer voor een keuze. “Il tient à nous.” Wij zijn zelf in geding! Want wij mogen zelf kiezen welk verhaal in ons leven beslissend zal zijn.

In onze cultuur worden telkens twee verschillende verhalen verteld. De vraag is: welke van die twee verhalen zal ons leven bepalen? Voor welk verhaal zullen wij kiezen? Is dat ons eigen kleine verhaal, een verhaal telkens weer gemarkeerd door schaduw, pijn en niet begrijpen? Of is dat het Grote Verhaal waarvan Trenet ook weet heeft, het verhaal van Pasen, van het grote licht dat de schaduwen verdrijft en ook in onze duisternis een licht ontsteekt van vreugde: een Paasvuur. Want “het licht heeft geschenen in de duisternis, maar de duisternis heeft het niet vermocht.” Vorig jaar Pasen mocht ik onverwacht zien hoe die twee, zo verschillende verhalen in elkaar kunnen overvloeien. Dan wordt ook onze toekomst licht.

Mijn kleine verhaal gaat over een vluchteling. Nu is ons land rijk aan vluchtelingen. Dat is niet erg. Soms is het zelfs een kans voor ons, inboorlingen, van de vluchtelingen iets te leren. Velen van hen zijn uit Afrika naar Nederland gekomen met een kanjer van een rugzak: moord, executie, martelingen, honger en ziekte. Onbeschrijfelijke verhalen van pijn, verdriet en duisternis. Over één van deze vluchtelingen gaat dit verhaal.

In de week voor Pasen loop ik door de supermarkt in ons dorp als onverwachts een “oosterse vorstin” de winkel binnenloopt of liever binnen schrijdt. Een Eritrese schone, een lange slanke gestalte, haar weelderige haardos klaarblijkelijk door een bevlogen kapster in een ware coiffure getransformeerd. Zelfverzekerd loopt zij door de winkel en volgt haar eigen pad tot ze klaar is met de boodschappen en de winkel verlaat. De caissière die mij zojuist heeft afgerekend kijkt haar na en zegt vervolgens tegen mij: “hebt u haar gezien, die Afrikaanse?” Met iets van jaloezie in haar stem vervolgt ze: “Zelf heb ik niks met het geloof, maar ik vind het toch wel mooi, indrukwekkend, zoals die Afrikaanse mij daar net vertelde van haar Paasfeest.” Ze zei mij dat ze Pasen ging vieren zoals ze dat gewend was. Zo anders dan hier in dit land: geen onwaarschijnlijke paashazen of verdwaalde gele kuikentjes in de etalage, al maanden van tevoren. Zij was een aantal dagen bezig met de voorbereiding. Ze had nu haar huis helemaal schoon gemaakt; de tuin was op orde. Het hele gezin was in bad geweest. Nu restte alleen nog de laatste voorbereidingen voor het eten, want weldra zou de vastentijd voorbij zijn.

In haar brandschone, pas gesteven paasjurk met haar schitterende coiffure maakte de Eritrese aanstalten om te vertrekken; maar niet zonder dat ze nog eens welbewust tegen de caissière had gezegd: “je ziet mijn Pasen is heel verschillend van het jouwe!”

Kort gezegd het Grote Verhaal van Pasen en het “kleine” verhaal van de Eritrese en haar duistere vluchtweg naar ons land, dan wel het kleine verhaal van onszelf, Nederlandse “inboorlingen” met onze eigen duisternis, kunnen met elkaar verbonden worden. Het Grote Licht overwint ook onze duisternis. Als wij er maar voor kiezen. Onze gastheer wil dat

wij samen Pasen vieren. “Het licht schijnt in de duisternis, maar de duisternis heeft het niet overwonnen.”

“Où irons nous dimanche prochain?” Een vraag aan ieder van ons? Waar gaan wij naartoe als het Paaszondag wordt? Blijven wij steken in ons eigen kleine verhaal van sombere verwachtingen en van een gebroken verbinding? Of kiezen wij voor het aanbod van het Grote Verhaal dat ook onze kleine, vaak miserabele werkelijkheid

wil omvatten en verlichten. “Het licht heeft geschenen in de duisternis, maar de duisternis heeft het niet overwonnen!”

De Paaskaars is ontstoken. Een krachtige stem roept: Licht van Christus! Met onze Eritrese samen antwoorden ook wij: “Heer wij danken U!” Want Christus is opgestaan, Hij is waarlijk opgestaan!”

fr Rolf

OUDE ZIJDS 100

Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100
Oudezijds Achterburgwal 100
1012 DS Amsterdam
020 6266634
info@oudezijds100.nl
www.oudezijds100.nl

Voor giften:
Stichting Vrienden van Oudezijds 100
ING 56295
IBAN NL80INGB 0000056295
BIC INGBNL2A